

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D. A.
przeciwko M. B.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400 zł (pięć
tysięcy czterysta zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 lipca 2015 r., zobowiązując pozwaną, w związku z odwołaniem darowizny przez powódkę, do złożenia oświadczenia woli o treści wskazanej w sentencji.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, uzasadniając przyjęcie jej do rozpoznania występowaniem przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazując na przyczynę kasacyjną w postaci oczywistej zasadności skargi, skarżąca powtórzyła zarzuty podniesione w ramach podstaw kasacyjnych, gdy tymczasem oczywista zasadność - w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - musi być widoczna na pierwszy rzut oka, nie wymaga więc długiego, polemicznego wyводу; jego prowadzenie zaprzecza oczywistej zasadności.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią w istocie przejaw niezadowolenia skarżącej z wydanego wyroku przez projekcję „innego” stanu faktycznego, korzystnego dla skarżącej, będącego jednak wynikiem jej subiektywnej oceny.

Sąd drugiej instancji uwzględnił wszystkie jurydyczne i jurysdykcyjne aspekty oceny „rażącej niewdzięczności”, w wyniku czego zajął określone stanowisko i uzasadnił je w sposób niepoddający się polemicznym zarzutom skarżącej.

Pojęcie „rażąca niewdzięczność” było wielokrotnie objaśnione w orzecznictwie, w którym podkreśla się, że o istnieniu podstaw do odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności decydują w każdym wypadku konkretne okoliczności, rozważane na tle zwyczajów panujących w określonym środowisku społecznym (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66, OSNC 1968, nr 12, poz. 199 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r., II CK 39/04, nie publ., z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 571/04, nie publ. i z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 278/11, nie publ., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 284/11, OSP 2013, nr 1, poz. 3). Ponadto ustawodawca, nie precyzując tego pojęcia, pozostawił sądom *meriti* ocenę co jest rażącą niewdzięcznością na podstawie konkretnych okoliczności sprawy (por np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1998 r., II CKN 218/98, nie publ. i z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 1599/00, „Prokuratura i Prawo” 2002, nr 5, wkładka, s. 40).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

